

Italo Svevo

Visat núm. 1

(gener 2006)

per Carme Arenas

Italo Svevo és el pseudònim de l'escriptor Ettore Schmitz (1861-1928), nascut i mort a Trieste, que aleshores formava part de l'Imperi Austrohongarès. Hebreu d'origen alemany, fou pioner de la novel·la psicològica a Itàlia i un dels primers escriptors europeus que emprà les teories psicoanalítiques de Sigmund Freud.

La seva obra està composta per tota una sèrie de narracions que van ser publicades pòstumament, d'entre les quals *La novella del Buon Vecchio e della Bella Fanciulla*, *Vino generoso*, *Il vecchione*, *Una burla* i *Corto viaggio sentimentale*, així com també de textos teatrals. És, però, bàsicament conegut per les tres novel·les principals: *Una vita* (1892), *Senilità* (1898) i *La coscienza di Zeno* (1923), novel·la amb la qual li arribà l'èxit, gràcies a la intervenció de Joyce, i que renovà completament el panorama de la novel·la dins la literatura italiana.

Amic de James Joyce, de qui fou alumne, va desenvolupar un estil informal i irònic tot emprant el dialecte local i dedicant un esforç a descriure els pensaments i records dels seus personatges, basats en la seva pròpia vida. Les seves novel·les giren entorn dels detalls de la vida quotidiana i de la complexitat de les motivacions humanes. Els protagonistes de les seves obres s'assemblen molt entre ells.

Partint d'influències naturalistes i del psicologisme francès, inspirat en Zola i Goncourt, l'experiència literària de Svevo es tancà ben a prop de Proust i de Joyce, amb el testimoni de la crisi de l'home modern.